

Den stærke krone har gennem de seneste år været medvirkende til en forringelse af den danske konkurrenceevne. Problemet kan bl.a. løses eller i hvert fald gøres mindre gennem øget produktivitet eller gennem løntilbageholdenhed. Men det er så godt som umuligt at styre virksomhedernes produktivitet ad lovgivningsmæssig vej; derimod kan vi skabe rammerne for løntilbageholdenhed gennem skattelovene.

Skattereformens indfasning giver frem til 1998 et fald i indkomstbeskatningen for langt de fleste lønmodtagere, og muligheden for at holde lønudviklingen inden for rammerne af, hvad konkurrenceevnen kan bære, skulle derfor være til stede.

Men det er måske allerede tiden til at skue lidt længere ud i fremtiden for at se, om rammerne også er gode nok i årene fremover.

Som alle ved, var det ved forhandlingerne om de grønne afgifter en klar forudsætning, at danske virksomheders konkurrenceevne ikke måtte forringes. Derfor er det helt nødvendigt, at de grønne afgifter tages op til en fornyet vurdering eller et serviceeftersyn, når afgifterne har virket en tid. I forbindelse med den vurdering må vi så se, om der skal ændres på reglerne på nogle områder. Jeg kunne faktisk nævne et par områder, f.eks. gartnerierne og turisthvervene.

Danske virksomheder, der har etableret sig i udlandet, skal selvfølgelig kunne konkurrere på lige fod med udenlandske virksomheder på det samme marked. Det kan derfor ikke nytte noget, at virksomheder med hjemsted i Danmark bliver væsentligt hårdere beskattet end ikkedanske virksomheder, som tilbyder den samme ydelse. Det er det, vi må sikre gennem vore skatteregler.

Den modernisering af eksportkreditordningen, der arbejdes med, vil styrke danske virksomheders position på de internationale markeder. Særlig for de mindre, nylig etablerede eksportvirksomheder vil moderniseringen forhåbentlig gøre det mere attraktivt at søge at markedsføre sig uden for landets grænser.

I de få år, hjemmeserviceordningen har eksisteret, er der blevet skabt flere tusinde arbejdspladser inden for ordningens rammer. En stor del af de mennesker, som er beskæftiget under ordningen, kommer direkte fra ledighed. Ordningen er blevet meget vel modtaget i mange private hjem og har været en stor hjælp for mange ældre og andre, som ikke har været i stand til at lave lidt tungere arbejde i hjemmet. Skulle der betales den fulde pris for arbejdet, ville langt størstedelen af arbejdet aldrig blive

udført, og arbejdspladserne ville hermed gå tabt, eller også ville arbejdet blive udført sort.

Den tidsbegrænsede forsøgsperiode for hjemmeserviceordningen er ved at løbe ud. Hvis ikke mange tusinde arbejdspladser skal gå tabt, og hvis der ikke skal ske en forringelse af servicen for mange ældre, må det sikres, at hjemmeserviceordningen fortsætter. Gøres ordningen permanent, vil folk have større sikkerhed for at få en varig beskæftigelse under ordningen, og det må derfor forventes, at der vil komme mange flere arbejdspladser under en permanent hjemmeserviceordning, end det har været tilfældet under den 3-årige forsøgsordning. Det anslås, at der er helt oppe mod 50.000 arbejdspladser i den private servicesektor, og det ville da være tåbeligt, at vi ikke prøver at udnytte det potentiale.

Jeg mener ikke, at hverken samfund eller politikere kan være tjent med, at ordningen falder væk. Havde der været tale om en hvilken som helst anden arbejdsplads, hvor flere tusinde arbejdspladser stod på spil, ville de færreste vel være i tvivl om, at det offentlige måtte gå ind med en økonomisk støtte særlig til et projekt, som har klare samfundsgavnige aspekter, og som i de foregående år har vist sig at være levedygtigt.

Der tales så meget om iværksættere og laves store bestræbelser for at give plads til initiativtagere. Når vi så endelig har skabt nogle ordentlige rammer for iværksættere, som tilmed bliver brugt, er det da ingen god idé at standse projektet midt i fødslen.

Erhvervspolitikken bliver mere og mere det instrument, vi kan bruge til at skabe vækst og velfærd. De klassiske økonomiske instrumenter kan ikke bruges i samme omfang som tidligere, for de er bundet tæt sammen med de andre EU-landes økonomier. Andre steder i Europa ser vi erhvervspolitikens betydning. Lad mig f.eks. nævne, at i Norditalien er der en klart defineret erhvervspolitik, mens Syditalien ikke på samme måde har opsat rammer og retningslinjer for virksomhedernes udvikling. Denne forskel afspejler sig klart i udviklingen og levestandarden i de to områder. Derfor er det vigtigt, at vi har en velformuleret erhvervspolitik, og at vi politisk fastlægger målene for området, der er afgørende for velfærdssamfundet.

Jeg er enig i, at vi også må sikre virksomhederne gode rammebetingelser. Det er vigtigt, for det er det, vi alle sammen skal leve af. Erhvervsredegørelsen sætter fokus på det område og